

Μανουήλ ὁ Ἀρμένιος μόνον
μοῦ συνεῖχε τὸν θρόνον.

Εἰς τῆς Δίχης ὑπείκω τὴν ψῆφον νοῶν·
Ὁ χρυσὸς ἔσως λάμπ' ὑπὲρ ἓνα υἱὸν
εἰς ἀστόργων βαρβάρων τὸ βλέμμα.
Ὁ υἱὸς ὅστις μόνος τὸ Κράτος φρουρεῖ,
εἰς τὴν πλάστιγγ' αὐτὴν τοῦ Δικαίου βαρεῖ
πλέον ἢ τῶν ἀνάκτων τ' ἀφυλάκτον στέμμα.
Ὅχ' ἡ μήτηρ του μόνον, αἰτοῦσα τὸ θρέμμα
μ' ἐγκαλεῖ, ἀλλ' αὐτὴ ἡ Πατρίς προχωρεῖ
νὰ ἐγκλείσ' εἰς τὴν γραίαν ἀγκάλην
τὸν στρατάρχη τῆς πάλιν.

Ἄς τὸν λάβουν ὀπίσω ἐν πάσῃ τιμῇ!
Εἶναι πάντοτ' ἐπίκαιρος πᾶσα στιγμή.
ἂν τις κείμενον ἄδικον αἴρῃ.
Διατάσσω πρεσβεῖαν λαμπράν, ἀγαθὴν,
ν' ἀναχθῇ παραχρῆμα, μὲ δώρων πληθύν
ἀσπασμοὺς Μανουήλ τῷ στρατάρχει νὰ πέρῃ·
Ὁ Θεόφιλος δεῖται συγγνώμης καὶ χαίρει
ἐξελθὼν ἀπὸ ζόφου ἀπάτης βαθύν
καὶ σὲ ἀγει ᾗ τὴν πρώτην σου θέσιν,
τῶν στήθων του τὴν μέσιν.

Σὺ δέ, γραία, καρποῦ τὰς προτέρας τιμὰς
κ' ἔσο μήτηρ καλὴ καὶ σεπτὴ δι' ἡμᾶς,
ἔως οὐ ὁ υἱὸς σου προβάλλει. —
Τὸν μονάρχη μυρία γεραίρει φωνή.
τῶν σαλπίγγων κλαγγὴ τοὺς αἰθέρας δονεῖ,
κ' ἡ χαρὰ εἰς ἀπάντων τὰ πρόσωπα θάλλει. —
Εἶν' ὁ ἄρχων ἀκράδαντος, κ' εἶναι μεγάλη
κ' εὐτυχὴς καὶ γενναία ἡ χώρα, ἐν ἣ
Χεῖρ Δικαίου ἐγκαίρως πατάσσει
τῶν ἀδίκων τὰ θράση!

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Τὸ πᾶν δύναται νὰ ἐφεύρῃ ὁ ἄνθρωπος, πλὴν τῆς
τέχνης τοῦ εὐτυχεῖν.

*

Ἡ χαρὰ ὁμοιάζει τὸν χειμερινὸν ἥλιον, ὅστις ἀρ-
γὰ ἀνατέλλει καὶ δυεῖ ἐνωρίς.

*

Ὁ δημοσιογράφος εἶνε ἡχώ διπλασιάζουσα τὸν
ῥχον.

*

Οἱ πολυάσχολοι ἄνθρωποι καὶ οἱ διαρκῶς ἐργα-
ζόμενοι διὰ τοῦ πνεύματος κατέχονται ὑπὸ φόβου
τινὸς πρὸς πᾶσαν μεταβολὴν ἐν τῇ οἰκιακῇ διαίτῃ.
προτιμῶσι δὲ τὴν διατήρησιν τοῦ καθεστώτος καὶ ἂν
ἀκόμη ὑποφέρωσιν αὐτοὶ πρῶτοι ἐκ τούτου Νεμι-
λοῦσιν ὅτι ἡ παρούσα κατάστασις, καίπερ ἀνιάρᾳ ἢ
ἐπικίνδυνος, εἶνε πάλιν προτιμότερα τοῦ ἀγνώστου,
ὅπερ θὰ προκύψῃ ἐκ τῆς ἀλλαγῆς.

*

Ταξιδεύει τις εὐχαρίστως ἐν τῷ ἰδεώδει κόσμῳ,
ἀλλ' ἀναπαύεται μόνον ἐν τῇ πραγματικότητι.

*

Ἡ ἐπιτυχία εἶνε φυτὸν σπάνιον, τὸ ὅποιον διὰ νὰ
ἀνθήσῃ ἀπαῖ, ἰδίως δὲ διὰ ν' ἀνθήσῃ καὶ πάλιν ἀ-
παιτεῖ πολλὰς μερίμνας καὶ φροντίδας.

ΛΑΟΓΡΑΦΙΑ

Ἡ ΑΣΒΕΣΤΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΛΙΘΟΙ

Παράδοσις Στενημαχιδῶν.

Ἄνωθεν ὀρμητικοῦ ποταμοῦ ἐκτιζετό ποτε
γέφυρα. Παράτολμος ἦτο ἡ ἐπιβολὴ τοῦ ἀρχιτέ-
κτονος· ἡ γέφυρα ὠκοδομεῖτο μονότοξος ἀπὸ
τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἐτέραν ὄχθην. Μετὰ δύο δὲ
μόλις ἔτη συνετελέσθη ἡ οἰκοδόμησις αὐτῆς
καὶ ἦτο **θαῦμα ἰδέσθαι**. Τόσον ἦτο τὸ ὕψος τῆς
ἀψίδος, ὥστε οἱ ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτῆς ἰστά-
μενοι διαβάται μόλις ἤκουον τὸν φοβερὸν πά-
ταγον τῶν ὑπ' αὐτὴν ὀρμητικῶς κυλιομένων καὶ
ἀφριζόντων ρευμάτων, ὡς κόρακες δ' ἐφαίνοντο
εἰς αὐτοὺς οἱ παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ
ἰστάμενοι καὶ θαυμάζοντες θεαταί.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς οἰκοδομῆς ἀνῆλθε καὶ ὁ
νεώτατος τῶν κτιστῶν νὰ **καμαρώσῃ** τὸ μέγα
ἔργον, εἰς τὸ ὅποιον καὶ αὐτὸς εἰργάσθη, λίθους
καὶ ἄσβεστον κομίζων.

Ἐνῶ δὲ ἵστατο ἐπὶ τῆς κορυφῆς, καὶ πα-
ρετήρει τὴν γέφυραν μὲ τὴν αὐτὴν στοργὴν καὶ
συμπάθειαν, μεθ' ἧς ἡ προτοτόκος μήτηρ τὸ
τέκνον της, ἤκουσε φωνὴν τινα ἐξερχομένην ἐκ
τῶν πυκνῶν σπλάγχχνων τῆς ἀρτιτεύκτου γεφύρας.
Ἐκπληκτος ὁ νεαρὸς κτίστης προσήλωσε τὸ οὖς
αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γεφύρας καὶ ἤκουσε τὸν ἐξῆς σύν-
τομον διάλογον μεταξὺ ἄσβεστου καὶ λίθων:

Εἰς Λίθος. Ὡραῖον ἀληθῶς ἔργον ἀπετελέσα-
μεν. Πλὴν τίς οἶδε; πρὸ τινων ἐτῶν ἤμην εἰς
τὴν γωνίαν λαμπροῦ τοίχου, ἀλλ' εἰς τὴν πρῶ-
την βροχὴν κατερεῦσαμεν.

Ἄλλος Λίθος. Μετὰ πολλῶν ἀξιοτίμων συν-
τρόφων ἀπετελοῦμεν οἰκοδόμημα ἀρχοντικόν.
Ἄλλὰ δὲν διετηρήθημεν οὐδὲ πέντε ἔτη· μι-
κρὸς χεῖμαρρος μᾶς παρέσυρε.

Τρίτος Λίθος. Ὀλίγον πρὶν περισυλλεγῶ μεθ'
ὑμῶν, ἀπετέλουν τὸ ὑπέρθυρον μεγάλης οἰκο-
δομῆς πρὸ ὀλίγων μηνῶν ἀποπερατωθείσης· ἀ-
σθενὴς ὅμως σεισμὸς μᾶς μετέβαλεν εἰς σωρόν.

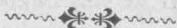
Ἄσβεστος. Οὕτως ἔπρεπε νὰ συμβῇ, φίλ-
τατοι, ὡς συνέβη· διότι οἱ κτίσται παρημέλη-
σαν ἐμέ. Ἄ! ἀγαπητοί μου λίθοι, συγκατή-
σατε ἐμὲ τὴν ἀσθενῆ ἔξ μόνον μῆνας, καὶ ὑπό-
σχομαι ἐγὼ νὰ κρατήσω ὑμᾶς ἰσχυροὺς καὶ ἀ-
διαλύτους ἐπὶ χιλιάδας ἐτῶν.

Εἰς γηραιὸς Λίθος. Ἐχεις δίκαιον, ἀπαλὴ
καὶ ἀφράτη ἄσβεστε· μέινε μὲ ἡμᾶς ἐν ἔτος πι-
στή, καὶ τότε θὰ γείνωμεν ἐν σῶμα ἄθραυ-
στον, εἰς συμπαγῆς βράχος.

Ἡ ἄσβεστος καὶ οἱ λίθοι ἔδωκαν ὑπόσχεσιν
ἀμοιβαίας συγκατῆσεως, καὶ ἡ γέφυρα ὑψού-
ται πολλοὺς ἤδη αἰῶνας ὑπὲρ τὰ ταραχώδη

ρεύματα τοῦ ποταμοῦ ἀκλόνητος καὶ στερεά, παρέχουσα ἀνεκτιμήτους ὑπηρεσίας εἰς τοὺς διαβάτας.

ΒΑ. ΣΚΟΡΔΕΛΗΣ.

Τὸ ἄρθρον τοῦτο τοῦ διασημοῦ γερμανοῦ ἱατροῦ καὶ καθηγητοῦ ἐν Μονάχῳ κ. Νουσβάουμ πραγματευόμενον διὰ σαφειᾶς τοῦ ὅρου ζητήματα γενικοῦ ἐνδιαφέροντος μετεφράσθη ἐκ νεωτέρου τεύχους τοῦ ἐγκρίτου περιοδικοῦ *Vom Fels Zum Meer*.

ΠΟΘΕΝ ΚΥΡΙΩΣ ΠΗΓΑΖΟΥΣΙΝ ΑΙ ΑΣΘΕΝΕΙΑΙ

Ὅταν γνωρίζωμεν τὰ αἷτια μιᾶς τινος ἀσθενείας, εὐκολώτερον ἢμποροῦμεν νὰ προφυλαχθῶμεν ἐκ ταύτης, συχνάκις δ' εὐρίσκομεν καὶ τὰ μέσα, ὅπως τὴν καταπολεμήσωμεν. Ἀκριβῶς ὑπὸ ταύτην τὴν ἔποψιν ἐγένοντο αἱ μεγάλες αἰτερίαι πρόοδοι κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους. Ἀνεκαλύφθησαν μετὰ βεβαιότητος τὰ ἀληθῆ αἷτια πολλῶν καὶ ἐπικινδύνων νοσημάτων, τὰ ὅποια τοιοιτοτρόπως ἔμαθον οἱ ἄνθρωποι πῶς νὰ τ' ἀποφεύγουν, ἢ τοῦλάχιστον νὰ τὰ περιορίζουν.

Πολλαὶ ἀσθενεῖαι χρονολογοῦνται ἐκ γενετῆς, ἢ μεταδίδονται ὑπὸ τῶν γονέων εἰς τὰ τέκνα. Εἶνε τῇ ἀληθείᾳ ἄξιον ἀπορίας πῶς τὸ παιδίον τόσον πολλὰ πράγματα κληρονομῇ παρὰ τῶν γονέων του, ἐν ᾧ τὸ μῦρον, τὸ παρὰ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς ἐκπορευόμενον, εἶνε μικροσκοπικόν τι μόνον καὶ εἰς τοὺς ἀόπλους ὀφθαλμούς μας ἀόρατον στίγμα.

Καὶ αὐτὰ τὰ μᾶλλον ἰσχυρὰ μεγεθυντικὰ ὄργανα εἶνε ἀνίκανα νὰ εὗρωσιν ἐπὶ τοῦ στίγματος τούτου καμμίαν ὁμοιότητα πρὸς τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα. Καὶ δι' αὐτὸ πρέπει νὰ θαυμάζωμεν, ὅτι τὰ παιδιὰ κληρονομοῦν ὅχι μόνον μορφήν καὶ μέγεθος, ὅχι μόνον ὄρα καὶ ὀφθαλμούς καὶ πολλὰς ἄλλας ὁρατὰς ὁμοιότητας, ἀλλὰ καὶ ὅτι τὸ μικρὸν στίγμα, εἰς οὗ τὴν μὲρῶσιν συνευγράσθησαν ὅτε πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ, ἔχει μάλιστα ὅμοιον χαρακτῆρα, ὁμοίαν ιδιότητα καὶ συνηθείαν, ὁμοίαν ἀρετὰς καὶ κακίας, προσέτι δὲ καὶ ὁμοίαν ἀσθενείαν πρὸς τοὺς γονεῖς του.

Πολλάκις ἠθέλησαν τὰς διαφόρους ἑξεις, ἃς τὰ παιδιὰ ἐκληρονόμησαν παρὰ τῶν γονέων των ν' ἀποδώσουν εἰς τὸ μιμητικὸν τοῦ ἀνθρώπου. Ὅταν τὰ παιδιὰ ἀγαπῶσιν ὑπερβαλλόντως τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα των, ἀπομιμῶνται αὐτοὺς εἰς ὅλας των τὰς ἑξεις. Γελῶσιν ὅπως γελῶσιν οἱ γονεῖς των, τρώγουσιν ὅπως τρώγουν οἱ γονεῖς των, βήχουν ὅπως αὐτοὶ καὶ αἱ ἄλλαι των κινήσεις δὲν διαφέρουν παντάπασι ἀπὸ τὰς κινήσεις τῶν γονέων των.

Ἵσως ἐντεῦθεν ἔλαβον πολλοὶ ἀφορμὴν καὶ

εἶπον, ὅτι δύο σύζυγοι, ἀγαπώμενοι ἀμοιβαίως καθ' ὑπερβολήν, ὁμοιάζουν πρὸς ἀλλήλους μετὰ δεκαετῇ συμβίωσιν. Ὅταν ἡ γυνὴ ἀγαπᾷ τὸν ἄνδρα της, τῇ ἀρέσκει ὁ τρόπος τοῦ καθ' ὃν τρώγει, καθ' ὃν ὁμιλεῖ, καθ' ὃν γράφει, καθ' ὃν γελᾷ, τῇ ἀρέσκει τέλος πάντων πᾶσά του συνηθεία καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸν μιμηθῇ καὶ αὐτὴ ἐν πᾶσι. Ἀλλ' ἐκ πάσης κινήσεως τοῦ προσώπου, τὴν ὁποίαν ἐπαναλαμβάνομεν συχνά, ἀπομένει καὶ μικρὸν τι ἔχνος, τοῦτο δὲ παράγει βαθμὴν καὶ κατ' ὀλίγον τὴν ὁμοιότητα. Αἱ φιλάρεσκοι γαλλίδες πάντα κόπον καταβάλλουν νὰ μὴ θυμώσουν ποτέ, λέγουν δέ, ὅτι ὁ θυμὸς ἀσχημίζει τὸ πρόσωπον καὶ ὅταν τις συχνὰ θυμῶν, ἀποκτᾷ ἐπὶ τέλους εἰς τὸ πρόσωπόν του εὐδιάκριτα τὰ σημεῖα τῆς ἀσχημίας.

Καὶ πρὸ χιλιᾶδων ἐτῶν γνωστὴ ἦτο ἡ ἐπίδρασις τοῦ μιμητικοῦ ὁρμεμφύτου, οὐχ ἥττον δὲ καὶ ἡ ἐπίδρασις τῶν γονέων ἐπὶ τὰ τέκνα. Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες εἶχον τὴν συνηθειαν ἐν τοῖς δώμασι τῶν γυναικῶν των νὰ τοποθετῶσιν ὠραῖα ἀγάλματα καὶ ὠραίας εἰκόνας, ἃς βλέπουσαι ἐκεῖναι συχνὰ θὰ τὰς ἀπειμιμῶντο καὶ τοὺς χαρακτῆρας των θὰ μετεβίβαζον καὶ ἐπὶ τὰ ἴδια των τέκνα.

Ἐν τούτοις δὲν γίνονται πάντοτε ἐξ ἀπομιμήσεως τὰ παιδιὰ ὅμοια πρὸς τοὺς γονεῖς των, διότι συχνάκις ὅλοι των αἱ συνηθείαι δύνανται νὰ εἶνε ἔμφυτοι.

Ἵπάρχουν πολλὰ παραδείγματα, ἐξ ὧν μανθάνομεν, ὅτι τὰ παιδιὰ κέκτνται ὅλας τὰς ἑξεις, ὅλας τὰς ἀρετὰς καὶ ὅλας τὰς κακίας τῶν γονέων των, χωρὶς οὐδέποτε νὰ τοὺς ἔχωσι καὶ ἰδῇ διότι εὐρίσκοντο ἐν τοῖς σπαραγμοῖς ὅτε ἀπέθανον οἱ γονεῖς των, ἐν ἡλικίᾳ δηλαδὴ, καθ' ἣν οὐδὲ λόγος καὶ δύνανται νὰ γίνῃ περὶ ἀπομιμήσεως καὶ καθ' ἣν πᾶσαν ιδιότητα πρέπει νὰ θεωρῶμεν αὐτόχροημα ἔμφυτον.

Ἀφ' οὗ λοιπὸν τὸ μικρὸν ἐκεῖνο καὶ ἀόρατον σημεῖον, τὸ ἐλάχιστον ἐκεῖνο μῦρον, τὸ ὁποῖον φέρει τὸ παιδίον παρὰ τοῦ πατρὸς, ἐγκρύπτει ἐν ἑαυτῷ καὶ αὐτὰς ἀκόμη τὰς συνηθείας τοῦ γεννήτορος, τὰς σωματικὰς του καὶ πνευματικὰς ιδιότητας, βεβαίως δὲν πρέπει ν' ἀπορῶμεν ἐὰν φέρῃ παρὰ τῶν γονέων καὶ τὴν προδιάθεσιν πρὸς ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν ἀσθενείαν. Κληρονομοῦσι λοιπὸν τὰ παιδιὰ παρὰ τῶν γονέων των τὰς κοινῶς λεγομένας *εἰληαῖς*, ὑπεραριθμοὺς δακτύλους, σκολιὰ ὀστά, κυφότητα, συμπεπιεσμένον στῆθος, δι' οὗ χαρακτηρίζονται κυρίως οἱ φθισικοί, πηρώσεις τῆς καρδίας, καὶ ἄλλα πολλὰ σοβαρὰ ὀργανικὰ νοσήματα.

Ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἀσθενεῖαι, τὰς ὁποίας δὲν ἔχουν οἱ γονεῖς, δύνανται νὰ εἶνε συμφυεῖς μετὰ τὸν παιδικὸν ὁργανισμόν. Συχνάκις βλέπομεν εἰς τὸν τριακστὸν καὶ τεσσακστὸν τῆς ἡλικίας ἔτος